

Maart 2013
Nummer 9

Kalata

Nieuwsbrief diaconaal jongerenproject

Nieuws uit Malawi!

Het is inmiddels alweer een ruime tijd geleden sinds u de laatste Kalata onder ogen heeft gehad. Na het project heeft u in een speciale editie een verslag kunnen lezen over de gebeurtenissen tijdens het Diaconaal Jongerenproject afgelopen zomer. Wat is er sinds die tijd gebeurd? Hoe staat het klaslokaal er nu bij? Is het in gebruik? Het zijn vragen die bij de deelnemers al een tijd door het hoofd spoken. Maar nu, enkele maanden later, hebben we dan gekregen waarop we gehoopt hadden: nieuws uit Malawi! Thea Mawaya heeft een bezoek gebracht aan Naphini en heeft daar met eigen ogen gezien hoe de zaken gaan. Verder in deze Kalata leest u hoe 2 deelnemers op het project terugkijken en of het project ook nu nog een rol in hun leven speelt.

Thea Mawaya vertelt...

Eind februari ben ik samen met Joshah (mijn zoon, bijna 3) in de auto gestapt om naar Naphini te gaan. De laatste maanden was het moeilijk om het project te bezoeken, met name vanwege de aanhoudende regen. De ongefalteerde wegen zijn bijzonder slecht en sommige bruggen zijn gewoon weggevaagd. Dat zie je wel op een van de foto's. We moesten te voet verder. Gelukkig had ik mijn sandalen aan en Joshah zijn crocs, dus die konden wel tegen een paar spetters. Al met al was het een hele klim. Het laatste stukje moesten we ook nog over een riviertje waar wel een handgemaakt bruggetje was. Een paar boomstammen dus met daar dwars overheen een aantal takken vast getimmerd. De kinderen uit de dorpen renden er zo overheen, maar ik heb het iets rustiger aan gedaan.

Vanwege de regentijd zijn de omliggende kleuter schooltjes de afgelopen twee maanden dicht geweest. Ook is de nabijgelegen basisschool 2 weken helemaal dicht geweest omdat de kinderen de rivier niet konden oversteken. We zitten nu aan het einde van het regenseizoen en dus heeft iedereen geïnvesteerd in het planten van maïs, met de hoop op een goede oogst. Daardoor is er in de huizen weinig meer over. De eerste maanden werd er heel trouw door de ouders een contributie gegeven, in de vorm van maïs. Daar werd dan weer 'phala' (maispap) voor de kinderen van gemaakt. Omdat de kinderen pap kregen op school, zat het hele schooltje vol. Er waren zelfs teveel kinderen om een beetje orde te houden! Nu er haast niets meer te eten is, wordt er ook niets bijgedragen aan de school. Het gevolg is dat ik slechts 8 kinderen aantrof, terwijl er normaal gesproken wel 43 kinderen zijn. De school heeft een commissie wat apart staat van de kerk. Dit commissie houdt de school draaiende. Binnenkort vergaderen zij weer, met name over hoe zij dit voedsel probleem met eigen middelen kunnen oplossen.

Er zijn in totaal 8 vrijwilligers die om de beurt 2 dagen les geven. Deze roulatie is een gevolg van het vele werk wat de vrouwen zelf thuis moeten doen en het feit dat het allemaal vrijwilligers zijn. De afgevaardigde die ik ontmoette bij de school, gaf aan dat het gebied ontzettend geholpen zou zijn al er in de toekomst een volledige lagere school gebouwd kan worden.

Deelnemers kijken terug...

Iris Kouwenhoven

Het is inmiddels weer dik een half jaar geleden dat we in Malawi zaten en nog denk ik er elke week aan terug. Toen ik voor het eerst van dit project hoorde, dacht ik dat het niks voor mij was. Vrienden die al naar Bolivia geweest waren, gaven aan dat het echt een levenservaring was en je er nog vaak aan terugdenkt. Nou best makkelijk en snel gezegd, maar ik ga toch niet mee. De deadline om je in te schrijven was inmiddels voorbij en ik kon het niet achter me laten. Die week heb ik er nog een keer heel goed over nagedacht en uiteindelijk toch toegestemd om wel mee te gaan. En ik kan nu vertellen dat dat een van de mooiste en beste keuzes in mijn leven geweest is en ik raad nu een ander ook zeker aan mee te gaan. Ik denk er iedere week nog aan en onderling praten we er nog vaak over: 'Weet je nog, in Malawi...'. Mijn leven na Malawi is dan ook zeker veranderd. Je denkt het van te voren allemaal goed te weten wat je te wachten staat en wat er in de wereld speelt. Maar wanneer je daar zelf aan de slag bent en ziet hoe de mensen daar met elkaar omgaan, verandert je wereldbeeld in een seconde. Het moeilijkste om te zien vond ik bepaald gedrag van de kinderen. Zij aten werkelijk alles. Ik weet nog goed dat wij klaar waren met bouwen en we in het busje zaten om te vertrekken naar het huis van Thea, waar ik in een oogopslag kinderen tussen struikjes de papieren maskers zag eten die wij diezelfde middag nog met hen hadden geknutseld. De meeste kinderen lopen heel de dag op suikerrietstengels te soppen en te kauwen. Tijdens de overdracht van het schoolje werden er zakjes koekjes uitgedeeld aan de kinderen en geen van ons had van te voren aan zo'n grote chaos gedacht. Er ontstond een grote dringende rij met kinderen die bang waren dat ze niks zouden krijgen. Je moet dit maar eens in Nederland proberen. Ik weet zeker dat de helft van deze kinderen niet in de rij hadden gestaan en gedacht hadden, laat dat zakje met koekjes maar, ik haal het wel ergens anders. Een volgende keer zal ik, wanneer dit mogelijk is, zeker weer meegaan. Het is niet alleen dat je leert over wat er werkelijk in de wereld speelt. Je krijgt ook waar voor het werk wat je levert: veel lachende gezichtjes, liefde en waardering. Daarbij leef je echt met elkaar en leer je veel van elkaar. Het leven in Nederland maakt het je moeilijk om op die manier te blijven leven en dat is zonde, want uiteindelijk heb je niks aan alle mooie spullen en mooie kleren. De liefde en het respect en de waardering naar elkaar, die ik tijdens het project ook heb mogen ervaren, blijven het belangrijkste.

Jelle van den Oever

Wat was het een mooie tijd daar in Malawi. Als ik zo af en toe eens door de foto's blader, kan een glimlach bij mij niet achterwege blijven. Pas als je thuis bent, kun je pas echt genieten van wat je in Malawi hebt meegeemaakt. Tijdens het project zelf ben je veel te druk met bouwen, indrukken opdoen en het vinden van een ritme. Het is over het algemeen wel bekend dat je vooral de eerste tijd na een ontwikkelingsproject anders naar dingen kijkt in het dagelijks leven. Toch ontkom ook ik er niet aan dat dit na een tijdje toch verwatert. Het leven in Nederland is zo druk en stressvol. Dat het lijkt alsof er gewoon geen tijd voor is. Ondanks dit verandert je leven door een werkvakantie wel een stukje. Tijdens mijn bijbaan in de supermarkt heb ik veel te maken met klanten. De één is iets kwijt, de ander vraagt om iets dat er niet meer is. Meestal is er wel een vervangend product, maar soms ook niet. Het valt me dan op dat er mensen zijn die boos worden omdat de het huismerk "moeten" nemen omdat het A-merk er (tijdelijk) niet is. Laat staan hoe sommige mensen uit hun stekker kunnen gaan als er helemaal geen vervanger voor aanwezig is. Voor hen zou het toch eens goed zijn om een tijdje in een arm land te vertoeven. Je hebt meer als je tevreden bent met minder. Ik denk dat, dit motto vooral toe te kennen is aan de mensen in Afrika. Sommige van hen hebben zo weinig dat de cement bak wordt gebruikt om eten in te koken. En toch maken ze het beste van hun leven. Daarom is het mooi om daar je steentje aan te mogen bijdragen. Zodra er weer een project wordt georganiseerd lijkt het me erg leuk om weer mee te gaan. Zolang het school of werk niet in de weg staat is de kans groot dat ik dan weer van de partij ben.

Plannen voor een nieuw Diaconaal Jongerenproject!

In Malawi hebben we gezien dat er nog veel meer vraag is naar schoolgebouwen. Er zijn dus nog genoeg projecten te organiseren! Er zijn dan ook plannen om eventueel een nieuw Diaconaal Jongerenproject in 2014 te gaan realiseren. Een samenwerking met de gemeente van Paul Mawaya is hier het uitgangspunt. De komende maanden hopen wij hier meer informatie over te kunnen geven. Houd de berichten dus in de gaten!